

Помнѣше я само Мирчо. Той я не забрави дори и когато отиде да учи въ София.

Помнѣше Мирчо глухонѣмия Илчо, защото той съдобра и червата го накара да стане примѣренъ ученикъ. И учи, учи и стана ученъ и голѣмъ човѣкъ.

Александъръ Спасовъ

ПРЕДЪ ПРОЛѢТЬ

Още изъ полето
зимни вихри вѣятъ,
още снѣговетѣ
свѣтятъ и бѣлѣятъ!

И земята чака
слънце да огрѣе,
— да прогони мрака
и да се засмѣе.

Да запѣятъ птички
въ клонитѣ цѣвнали
бѣлото кокиче
съ смѣхъ да ни поздрави.

Мило да заблѣятъ
агнета въ кошари,
пѣсень да запѣятъ
орачи, овчари.

Ала изъ полето
зимни вихри вѣятъ,
още снѣговетѣ
свѣтятъ и бѣлѣятъ!

Боянъ Балабановъ

РАДОСТЬ ИДЕ

Облацитѣ се раздраха,
слънцето ги днесъ прогони,
ето, всѣка бѣла стрѣха
весели сълзи зарони.

А до вчера изъ мъглиѣ
лутахме се — сѣнки сѣщи,
слънце, грѣй отъ висинитѣ
надъ просвѣтналитѣ кѣщи!

Снѣжниятъ човѣкъ полека
се разтапя отъ лжчитѣ,
а по зимната пѣтека
пролѣтъ иде въ равнинитѣ!

Пролѣтъ, пролѣтъ тя ни грѣе
отъ стрѣхитѣ освѣтени,
тя съ поточетата пѣе,
гледа ни съ очи засмѣни.

Ехъ, че пакъ игри ще има
по полето, изъ гората,
бѣгай, бѣгай, лоша зимо,
радость иде за децата!

Симеонъ Мариновъ

